

REBEKKA HÄRKÖNEN

BAZAR

PIHTIOTE

WALTA 2

REBEKKA HÄRKÖNEN

WALTA 2

PIHTIOTE

BAZAR

© Rebekka Härkönen ja Bazar Kustannus 2023
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-822-2

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

”On parempi elää seisaaltaan
kuin kuolla polvillaan.”

*Emiliano Zapata,
meksikolainen vapaustaistelija*

LUKU 1

*Lauantai
8. huhtikuuta 2023*

Mies horjui aamuoisella moottoritiellä repaleisen sumun ympäröimänä. Asvaltti hänen valkoisten tennareidensa alla oli märkää. Koillistuudessa tuoksui sade, ja uusi päivä kajasti tummien puunlatvojen takana horisontissa.

”Bellum omnium contra omnes”, mies toisteli käheästi mummien ja tuijotti mustin, mitään näkemättömin silmin autiota moottoritietä.

Huhtikuiseen yöhön hänen vaatetuksensa oli liian kevyt. Sini-set farkut ja valkoinen kauluspaita olivat kauttaaltaan tummanpunaisen veren tahrimat. Paita lepatti auki paljastaen suurten taidokkaasti piirrettyjen tatuointien peittämän lihaksikkaan ylävartalon.

Äkkiä edestäpäin loistivat auton valot, joiden valokeilan reunat sumu häivytti pimeään. Auto lähestyi vauhdilla miestä, joka jatkoi laahaavaa kulkuaan keskiviivan tuntumassa. Valokeila kirkastui ja kasvoi kaiken aikaa. Mies tempaisi jotakin housujen vyötärön alta kätteensä ja pysähtyi. Hän seisoj keskellä Helsinkiin vieviä kaistoja.

Autoilijan oli mahdotonta havaita moottoritiellä kulkevaa ihmistä riittävän ajoissa. Kulkija ei edes yrittänyt väistää, hän nosti kätensä ja osoitti kohti autoa. Kuljettaja painoi jarrun pohjaan. Kumi kirskui asvalttia vasten ja auto heittelehti kohti veristä miestä. Jarrutuksen ääniin sekoittui kolme perättäistä laukausta ja käheä huuto.

”Bellum omnium contra omnes!”

Latinankielinen lause soi taukoamatta miehen tuskaisessa päässä. Kaikkien sota kaikka vastaan. Mutta sodassa ei ole voittajia, vain pelkkiä häviäjiä. Metallia vyöryi ihmislihan yli, sitten liike lakkasi. Luonnoton hiljaisuus laskeutui turmapaikalle. Henkilöauton konepellin alta pujahti kiehkura kuumaa höyryä, joka sekoittui mustan moottoritien yli ajelehtiviin vaaleisiin sumunrepaleisiin. Auton tuulilasia lävisti kolme pyöreää reikää. Kuljettajan suojaksi singah-
tanut valkoinen turvatyyny tyhjentyi hiljalleen ja pää veripedillä painui rattia vasten.

Ainoa uloskäynti ihmisyyden vankilasta on kaikille sama: kuolema.

LUKU 2

*Sunnuntai
2. huhtikuuta 2023*

Kun lentokoneen pyörät koskettivat Helsinki-Vantaan kiitorataa pehmeästi, Kim Johansson tunsi valtavaa helpotusta ja kiitollisuutta. Hänen hikinen kämmenensä oli rytistänyt sisälleen housujen farkkukangasta mutta hellitti nyt otteensa. Kimin lähtiessä matkalle oli ollut maaliskuun alku ja lunta vielä maassa. Firmasta oli arvioitu, että työmatka kestäisi korkeintaan viikon, mutta nyt oltiin reippaasti huhtikuun puolella, kenttä oli täysin sula ja koneen ikkunasta Kim oli erottanut hailakkaa viherrystä puiden latvoissa.

Nyt lentokone rullasi kiitoradalla hiljalleen kohti matalaa terminaalirakennusta kuin jonkinlainen ihmisiä niellyt kiiltäväpintainen metallihyönteinen. Kim tunsi, miten laskutelineet huojuivat ja rusahtelivat lentokoneen rungon alla mustien kumipyörien puretuessa tiukasti kiinni hänen kotimaansa asfalttipintaan. Merkkivalo paloi yhä, mutta Kim irrotti turvavyön ympäriltään. Hän halusi ulos valoon ja ohi tullivirkailijoiden. Hän tahtoi tuntea kotimaansa kenkiensä pohjan alla, turvallisen korruptoitumattoman sivistysvaltion, jossa valta ei ollut luisunut mielipuolisesti riehuville rikollisliigoille.

Reilua tuntia myöhemmin Kim Johansson astui kynnykselle kertyneen postikasan yli sisälle hämärään huoneistoonsa Helsingin Punavuoreessa. Koti tuoksui pölyltä ja yksinäisyydeltä. Kukaan ei ollut avannut hänen asuntonsa ovea yli kuukauteen, kaikki tavarat

olivat samoilla paikoilla kuin hänen lähtiessään, eikä hänen puhe-
limeensa ollut tullut ainuttakaan hälytystä vahtijärjestelmästä. Kim
kytki murtohälyttimen kameroineen pois päältä, riisui kenkensä ja
käveli suureen olohuoneeseen. Hän veti pitkät paksut verhot syr-
jään olohuoneen ikkunoiden edestä ja avasi ikkunan. Sisään vyöryi
kaupungin ääniä ja huhtikuun alun viileää, miltei purevan kylmää
ilmaa.

Asunnosta avautuivat näkymät Yrjönkadun yli Diananpuistoon
eli Kolmikulmaan ja Erottajalle. Kaupungin ylle oli ajelehtinut
harmaita pilvenriekaleita, ja niiden alla katumaisema näytti kolealta
ja talven pieksemältä. Kim kääntyi, käveli makuuhuoneeseen ja
avasi sielläkin verhot ja ikkunan. Sitten hän istui leveän pari-
vuoteen reunalle, painoi kasvot käsiinsä ja huokaisi. Kukaan ei
ollut vastassa, kukaan ei ollut kaivannut.

”Sinähän olet aina poissa”, Merja oli sanonut pakattuaan kaikki
asunnon viherkasvit punaisiin muovisiin muuttolaatikoihin. ”Ne
kuolisivat täällä.”

Merja oli muuttanut Mikkensä luokse Kirkkonummelle ja vie-
nyt kaksitoista yhdessä elettyä vuotta mukanaan. Merja ei ollut
halunnut yhteisiä lapsia. Hän oli sanonut, että hänen pojastaan
Markuksesta riittäisi Kimillekin, ja niin oli riittänytkin. Mutta nyt
Kim näki poikaa yhä harvemmin.

Kim kaivoi kännykän taskustaan ja laittoi Markuselle viestin,
jossa kertoi palanneensa Suomeen ja ehdotti tapaamista.

”Mennään syömään yhdessä, minä tarjoan”, Kim näpytteli.

Vastaus saapui muutamassa minuutissa niin kuin aina.

”Sori, oon järkännyt daamille pikku yllärin, en ehdi tänään
enkä huomenna. Koodailen myöhemmin, niin sovitaan tällit”,
Markus vastasi.

Kim Johansson hymyili itsekseen. Poika oli ollut kymmen-
vuotias, kun hän oli muuttanut Kimin luokse Merjan kanssa.
Kimistä ei ollut koskaan tuntunut, että Markus olisi ollut vieras tai
edes jonkun toisen. He olivat tulleet juttuun alusta saakka ja Kim
piti Markusta omana poikanaan.

”Älä kuule sure, Mikellä on pieni muna ja vielä pienempi sielu”, Markus sanoi jokin aika sen jälkeen, kun hänen äitinsä oli muuttanut uuden kumppaninsa taloon.

Kimmiä oli hymyilyttänyt pojan vilpitön lojaalius.

”Älä naura! Oon ollut sen kanssa saunassa, kyllä mä tiedän”, Markus oli sanonut.

Mutta nyt erosta oli vuosi ja 23-vuotias Markuskin asui jo omillaan. Puoli vuotta sitten poika oli löytänyt tyttöystävän ja rakastunut korviaan myöten. Poika oli hulluna tyttöön sanan täydessä merkityksessä. Kim kirjoitti itsekseen hymyillen pojalle viestin, jossa toivotteli onnistunutta yllätystä.

Kim Johansson käveli eteiseen, keräsi postin tuomat kirjeet ja lehdet lattialta ja nosti ne sivupöydälle pinoon. Hän pohti hetken, josko soittaisi jollekulle kaverilleen, mutta hylkäsi sitten ajatuksen. Hän kaipasi kunnan nollausta eikä halunnut kuulla kenenkään perhe-elämästä tai parisuhdeongelmista. Eikä hän sitä paitsi tahtonut edes vahingossa avautua kenellekään siitä, mitä Meksikossa oli tapahtunut.

Kim veti kevyttoppatakin päälleen ja harppoi lyhyen kävelymatkan ravintola Teatterin Grilliin. Hän tilasi suomalaista pihvilihaa ja joi sen kylkeen kaksi lasia hyvää punaviiniä. Syötyään hän siirtyi baarin puolelle ja tilasi gin tonicin suomalaisella Kyrön Napue -ginillä. Yhtä hyvää giniä ei tehty missään muualla maailmassa. Hiljalleen vapauttava ja lämmin humala kietoi Kimin syliinsä. Kun hyväntuulinen miesseurue pyysi saada istua samalle sohva-ryhmälle hänen kanssaan, hän suostui mielihyvin ja liittyi tyytyväisenä näiden keskusteluun mukaan. Meksikon tapahtumat tuntuivat nyt kovin kaukaisilta.

LUKU 3

Sunnuntai
9. huhtikuuta 2023

Maa tuoksui mullalta, koiranjätöksiltä ja siellä täällä läikkinä sulavalta lumelta. Ojanpientareilla kukki leskenlehtiä. Puiden oksat pullistelivat pieniä lehdenversoja ja kaikkialta työntyi esiin hennon vaaleanvihreää elämää tunnustellen, joko elinolosuhteet olisivat riittävän kelvolliset repiä ilo irti lyhyestä kasvu-kaudesta.

Suuna Walta vilkaisi nuorempaa poikaansa Joonaa, joka hölkäsi kevyesti hänen rinnallaan. Joonaa täyttäisi pian 18 vuotta. Oli kummallista, miten paljon ylöspäin Suunan piti tiirailta nähdäkseen Joonan kasvot, vaikka vasta äsken poika oli ollut vielä sylilapsi. Joonan ilme oli keskittynyt ja hänen poskillaan karehti terve puna. Joonan askel kulki kevyesti edelleen kymmenen kilometrin jälkeen. Poika vilkaisi äitiään.

”Vieläkö menee toinen kymppi?” Suuna kysyi kiusoitellen.

”Vaikka kaksi”, Joonaa vastasi itsevarmasti.

”Sopii.”

”Mutsi, hanki oikeesti elämä!” Joonaa puuskahti, hymyili leveästi ja vilkaisi rannekelloaan.

Pojalla oli kiire kavereidensa luokse. Suuna vastasi hyväntuulisella naurulla.

Parikymmentä minuuttia myöhemmin Suuna pysäytti Nissan Micransa keltaisen kivitalon eteen Espoossa. Se oli sama talo, jonka he olivat rakennuttaneet Jounin kanssa yhdessä.

”Sano Juusolle terveisiä”, Suuna sanoi Joonan noustessa pois autosta.

”Joo joo. Maksatko muuten mun autokoulun, kun fajja maksoi Juuson?” Joona kysyi.

”Jos opetankin sinua itse, laitetaan tähän kinderiin opetuspoljin.”

”Joo, unohda!” Joona vastasi ja muljautti silmiään teatraalisesti. Hän mittaili äitinsä ilmettä auton oviaukosta epäuskoisen näköisenä. ”Häh, olitko tosissasi?”

”Olisi hauskaa viettää kanssasi enemmän aikaa...” Suuna aloitti, mutta poika keskeytti hänet.

”Come on mutsi, voitko ikinä olla normaali?”

”Kulta, pilailin vain. Totta kai maksan, näinhän me sovittiin isänne kanssa.”

Joona virnisti helpottuneen näköisenä, huikkasi heipat ja mäjäytti auton oven kiinni perässään. Pihalla poika kääntyi ja nosti kätensä tervehdykseen. Suuna vilkutti takaisin ja poika katosi taloon sisään. Hän tuskin muistaisi viedä terveisiä isoveljelleen. Suuna kurtisti kulmiaan, sillä yllättäen Joonan kädenliike nosti hänen muististaan esiin toisen, vähemmän rennon kuvan. Aukinaisen miehen kämmenen, liioitellun hitaasti sitä vasten taipuvan peukalon ja loppujen sormien kietoutumisen peukalon ympäri. Muistikuva oli äkisti niin selvä ja vahva, ettei Suuna käsittänyt, miten oli voinut ohittaa viestin käydessään Helsingin käräjäoikeudessa muutama viikko sitten. Kahden korston seurassa kulkenut kalju, tatuoitu mies oli pyytänyt apua kansainvälisellä käsi-merkillä, joka tunnettiin yleisimmin väkivallan uhriksi joutuneiden naisten äänettömänä hätähuutona.

Suuna vilkaisi Joonan perässä sulkeutunutta ulko-ovea ja hieraisi mietteissään otsaansa. Jouni oli ollut heidän erotessaan varma, että Suunalle tulisi nopeasti ikävä keltaista kivitaloa ja siistiä espoolaista pientaloaluetta, johon maailman murheet eivät yltäneet. Ex-puoliso oli ollut väärässä, Suunalle ei jäänyt ikävä sen enempää taloa kuin asuinalueetakaan. Lapsiaan hän kaipasi tietenkin. Oli hän alussa ikävöinyt myös Jounia sellaisena, kuin mies oli kauan

sitten nuorempana ollut. Mutta ihmiset muuttuivat toisiksi vanhe-
tessaan, kasvoivat jokainen omaan suuntaansa.

Suuna ajoi ulos espoolaisesta pientalolähiöstä. Ajatuksiinsa vaipuneena hän kiihdytti kehätien liittymään ja pujahti tottuneesti itään suuntaavan liikenteen sekaan. Hänen mieleensä muistui taas Helsingin käräjätalolla järjestyksessä nyrkkiin kietoutuneet sormet. Miksi rikollisen näköinen isokokoinen kaveri oli käyttänyt väkivallan uhrien salaista viittomaa ja oliko hän osoittanut avunpyyntönsä Suunalle? Oliko mies tiennyt kuka hän oli?

Helsingin Puotilassa sijaitsevaa kotiaan kohti ajaessaan Suuna kelasi tilannetta esiin muististaan kuva kovalta, jollaisina muistot tapasivat tallentua hänen mieleensä. Helsingin käräjätalon ylempiin kerroksiin vievä portaikko, harmaalle askelmalle laskeutuva valkopohjainen tennari ja tatuoitu käsi, joka tarttui lasikaidetta kiertävään puiseen kädensijaan. Leveä punamustaan ruutupaitaan verhottu selkä kiipeäjän edessä ja sen kauluksen alta kohti kaljua päälakea työntyvä tatuointi. Ihoon hakattu kuva ei ollut tarttunut Suunan muistiin. Käsimerkkiä näyttäneen miehen kasvoja hän ei ollut nähnyt lainkaan, mutta paljaaksi ajellusta päänahasta oli puskenut ulos vaaleaa sänkeä.

Tilanne ei ollut näyttänyt uhkaavalta Suunan silmiin, mieskolmikko oli jutellut kaverillisesti keskenään, vaalea mies oli kulkenut kolmikon keskellä. Mutta silti hänen kämmenensä oli avautunut ja sulkeutunut juuri oikealla hetkellä ennen kuin hänen vanavedessään astellut köriläs kääntyi kiipeämään hänen perässään ylös portaita. Suuna oli juuri astunut ulos oikeustalon kahvilasta pahvinen kahvimuki kädessään ja suunnannut kohti portaita. Mutta mieskolmikko oli ehtinyt ensin, eikä hänen vieressään ollut muita ihmisiä. Myöskään kumpikaan miehen seurassa kulkeneista tussa-tuista gorilloista ei ollut nähnyt merkkiä.

”Vain minä näin sen”, Suuna mutisi ääneen.

Suuna oli nähnyt miehet vain takaapäin, eikä hänellä ollut aavistustakaan, keitä he olivat. Siksi oli vieläkin kummallisempaa, että mies oli pyytänyt apua juuri häneltä. Missä pulassa mies oli ollutkin,

Suuna oli tajunnut käsimerkin liian myöhään ollakseen avuksi. Mitä enemmän Suuna asiaa mietti, sitä vahvemmin se vaivasi häntä, vaikei asian vatvominen mitään auttanutkaan. Suuna sysäsi tapahtuman mielestään, minkäs hän millekään enää jälkikäteen mahtoi.

LUKU 4

*Sunnuntai
2. huhtikuuta 2023*

Rikollisjengi Kings of the Northin presidentti Paco Olivares oli sopinut tapaamisesta Andrei Leonovin kanssa. Hän halusi tehdä venäläiseen mafiamieheen vaikutuksen ja pyysi siksi yhden kerhon jäsenistä, Harri Kuusisen eli Haran, autonkuljettajakseen. Harri oli vasta 25-vuotias ja liivikerhon nuorimpia, vaikka olikin pyörinyt mukana ihan natiaisesta saakka. Hän oli ajautunut porukkaan 15 vuotta itseään vanhemman puoliveljensä Kakkosen eli Toni Paaden vanavedessä. Nuoresta iästään huolimatta Hara oli täysiverinen jengiläinen ja tosipaikan tullen helvetin kova luu.

Pacon pyyntöön oli toinenkin syy, hän halusi pitää Harria silmällä. Vaikka Pacolla ei ollut virallisten asiakirjojen mukaan rikoshistoriaa, hän oli aito rosvo solutasoa myöten ja aisti kuudennella aistillaan siinä, missä tuomitutkin tekijät. Pacon ja Kakkosen välit olivat kiristyneet viime syksynä, kun Kakkonen oli möhlinyt urakalla kerhon asiat. Viime aikoina Paco oli ollut aistivinaan, että myös Harri suhtautui häneen aiempaa nihkeämmin.

Nyt Paco istui tuliterän sähköbemarinsa takapenkillä ja antoi klopinkuljettajaa häntä suuren maailman malliin. Paco viis veisasi siitä, etteivät muut jenginjäsenet pitäneet siitä, että heidän pomonsa teki bisnestä venäläisten kanssa. Kerhokaverien ankea asenne ei johtunut Venäjän hyökkäyksestä vuotta aiemmin Ukrainaan, vaan venäläisistä rikollisista itsestään. Jengissä oltiin sitä mieltä, että venäläiset eivät kunnioittaneet ketään tai mitään. Läpi-

korruptoituneessa kotimaassaan venäläiset olivat sukupolvien ajan kasvaneet siihen, että arvostetuin hyve oli röyhkeys ja mitä siekailemattomammin ihminen kehtasi käyttää tilaisuudet hyväkseen, sitä pidemmälle hän pääsi elämässä. Pacon jengiveljien mielestä venäläiset oli syytä pitää aina käsivarren mitan päässä omista bisneksistä, sillä pohjimmiltaan he olivat epäluotettavia, moraalittomia, arvaamattomia ja aina valmiita iskemään puukon selkään, jos siitä oli etua heille itselleen.

Mutta Paco Olivares näki asian toisin. Yksikin vilkaisu karttaan riitti kertomaan, että Venäjä oli maailman suurin valtio. Venäjällä oli maapallon suurimmat mineraali- ja energiavarannot ja pinta-alaltaan se ylsi yhdeksälle aikavyöhykkeelle Euroopasta Aasiaan kurotellen sormenpäillään Alaskaa. Venäjän kansalaisia oli yhteensä 136 miljoonaa, heitä asui kaikkialla maailmassa ja työskenteli suurin piirtein jokaisessa maailman suuryrityksessä. Venäläiset käytännössä hallitsivat koko maailmaa ja siksi heidän kanssaan todellakin kannatti olla hyvissä väleissä. Ja mitä tuli venäläisten ammattirikollisten korostuneeseen opportunistiin, Paco piti sitä vahvuutena. Venäjän kansa ei ollut koskaan voinut luottaa siihen, että heitä kulloinkin kuppavaa diktaattori ajaisi muiden kuin omia etujaan tai pitäisi tiukassa tilanteessa edes huolta omistaan. Tällaiset olot kasvattivat ihmisistä susia toisilleen ja suorastaan työnsivät kansaa uskottomuuteen valtaa pitäviä kohtaan. Jokainen terve ihminen halusi pysyä hengissä, ja mitä tukalammat olot olivat, sitä enemmän ihminen oli valmis tekemään selviytymisensä eteen. Näistä syistä useimmat venäläistaustaisista rikollisista suosuivat silmänsä räpäyttämättä tekemään millaisia palveluksia tahansa, jos vain maksukykyä löytyi. Paco tarvitsi tällaisia ihmisiä ympärilleen.

Paco Olivares piteli lyhyissä maitokahvin värisissä sormissaan sikaria ja tunnusteli toisella kädellään kullalla silattua Berettaansa housunkauluksessa. Hän puhalsi harmaan savupilven kuljettajana toimivaa Haraa kohti. Paco oli etsinyt netistä inka-aiheisia kuvia monen päivän ajan ja hiljalleen hänen päässään alkoivat hahmottua

yksityiskohtaiset toiveet kuvioinnista, jotka hän esittäisi kulta-sepälle.

Hän oli tallentanut puhelimeensa valokuvia muinaisista taide-
aarteista, jotka olivat löytyneet alun perin inkojen temppeleiden
seinistä. Aseen kylkeen tulisi ainakin luojajumala Viracochan,
jonka pään ympäri kulkivat partaa kuvaavat sympaattiset nystyrät
ja joka piteli käsissään sauvaa ja köyttä. Viracochan silmistä virta-
sivat kyynelpurot sateena ihmisille. Inkojen myyttien mukaan Vira-
cochan oli luonut kaiken ja väistynyt sitten taka-alalle puuttumatta
enää maalliseen eloon. Paco halusi aseensa kylkeen myös auringon-
jumala Intin, jonka jälkeläisiä inkat olivat. Inti näytti ihmiskasvoi-
selta auringolta ja sen päätä kiersivät leiskuvat säteet. Maanäiti-
jumala Pachamama muistutti puolestaan lohikäärmettä.

Paco oli poiminut netistä kuvia myös ukkosenjumala Illapasta,
jonka tuijottavia kasvoja kiersivät päästä sinkoavat salamet. Inkojen
myyttien mukaan Linnunrata muodostui aikoinaan Illapan varjos-
ta tämän harppoessa taivaan poikki. Inkat rakensivat Illapalle
temppeleitä vuorille mahdollisimman korkeille paikoille ja rukoi-
livat tältä sadetta. Joskus sateen saamiseksi oli pakko uhrata ihmi-
siä, joille inkat antoivat pureskeltaviksi kokalehtiä ja juotavaksi
päihdyttäviä juomia, jotta lähtö olisi miellyttävämpi. Toisinaan
uhrit vietiin vuortenkielekeille paikkoihin, joihin salamoiden
uskottiin iskevän useimmin. Korkein kunnia uhriksi valitulle oli
kuolla Illapan itsensä valitsemana salamaniskuun.

Kaivertaja saisi ottaa Pacon etsimistä kuvista mallia. Paco kun-
nioitti ja vaali esi-isiensä jumalia ja kulttuuria, olihan hänkin osa
inkasukupolvien jatkumoa, vaikka äitinsä puolelta hänen suonis-
saan virtasikin supisuomalainen veri.

Paco oli perinyt huskynsiniset silmänsä äidiltään, muun ulko-
näkönsä hän oli saanut isältään, samoin nimensä. Muuta hän ei
juuri isältään sitten saanutkaan, Paco ajatteli kasvot synkistyen.
Hänen etunimensä tarkoitti kotkaa, isä oli tahtonut ristiä hänet
Pacoksi ylväimmän tuntemansa petolinnun mukaan. Nimi oli iro-
ninen, sillä Paco Olivares johti rikollisjärjestö Kings of the Northia,

jonka vihollisjengin nimi oli Eagles MC, mikä tarkoitti suomennettuna niin ikään kotkaa. Mutta harva suomalainen osasi espanjaa sen vertaa, että olisi hoksannut yhteyden, jengiläisistä puhumattaakaan, mistä Paco oli tyytyväinen. Joskus kerhokavereiden yksioikaisuudesta oli myös hyötyä.

Paco halusi Beretastaan ainutlaatuisen, eikä hän ymmärtänyt, miksi muut jengissä tyytyivät niin helposti paljon vähempään kuin mitä olisivat voineet saada.

Paco imi sikariaan sähköbemarinsa takapenkillä ärsyyntyneenä. Häntä turhautti, etteivät hänen jengikaverinsa käyttäneet aikaa tulevaisuuden suunnitteluun, eivät ainakaan sillä tavalla kuin hän.

Syvällä sisimmässään suurin osa hänen miehistään ei uskonut siihen, että mikään kestäisi muutamaa hetkeä kauemmin. Mitä väliä tulevaisuudella oli, kun kaikki hajoaisi kohta kuitenkin. Ihmiset pettäisivät lupauksensa, tyttöystävä löytäisi jonkun toisen, poliisi kiikuttaisi häkkiin ja hienot autot, kodit ja kaikki omaisuus katoaisi alta.

Suurimmalle osalle Pacon tuntemista ihmisistä oli hoettu pienestä pitäen, ettei heistä olisi mihinkään, koska he olivat liian viljejä, keskittymiskyvyttömiä ja tyhmiä ja heidän takanaan oli liian monta sukupolvea kurjuutta, työttömyyttä, näköalattomuutta, alkoholismia ja gettoja. Ja koska sellaisista lapsista ei tule mitään, oli turha yrittää. Pacolla oli itselläänkin kokemusta siitä, miten opettajat olivat tehneet hänestä koulussa silmätikun ensinäkemältä ja syyttäneet häntä sitten motivaation puutteesta. Hänen nuoruudessaan Suomessa ei ollut juuri muita kuin valkoihoisia ja ihonväri teki hänestä kakkosluokan kansalaisen. Siinä mielessä Paco ihmetteli, ettei vieläkin useampi päähän potkituista pojista päättänyt pitää kiinni miehuudestaan ja näyttänyt keskisormeaa maailmalle, joka ei alun alkaenkaan ollut halunnut heitä. He olivat lyöttäytyneet yhteen ollakseen ryhmässä enemmän, parempia. Mutta siihen unelmat ja tavoitteet olivat loppuneet, jengin takana ei ollut mitään. Paitsi poliisiratsioita, vankilavuosia ja kenties jonakin päivänä luoti kallossa.

ONKO RIKOLLISUUS SAIRAUS, JONKA VOI PARANTAA?

Rikostoimittaja Suuna Walta kuulee kuolonuhreja vaatineesta yliajosta. Poliisi pysyy oudon vaitonaisena onnettomuudeksi kutsutusta tapauksesta, ja Suunan toimittajanvaistot heräävät. Löydettyään kolme luodinreikää onnettomuusauton tuulilasista Suuna tietää osu-neensa uutissuoneen.

Yliajon uhri on poliisille tuttu mies, jota viranomaiset olivat auttaneet irtautumaan rikollisjengistä. Mainetta niitäneen exit-hankkeen nokkaan nostettu rikosylikonstaapeli Jens Jäämeri ei tiedä, mikä exit-ohjelmassa meni pieleen, mutta todiste epäonnistumisesta makaa nyt ruumis-huoneella ja koko hankkeen tulevaisuus on vaakalaudalla.

Rebekka Härkösen Walta-dekkareiden tarinat kumpua-vat tosielämästä. Sarjan toisessa osassa tinkimättömän rikostoimittajan työpöydälle lävähävät rikollisjengien veriset välienselvittelyt ja kyseenalaiset viranomaistoimet.

